

“Παιδί μου, σε παρακαλώ, όταν φύγω, να μου κάνεις ένα σαρανταλείτουργο και πάντοτε να με μνημονεύεις”

/ [Αγιορείτικα](#)

Ο παπα- Εφραιμ Κατουνακιώτης γεννήθηκε το 1912 στο Αμπελοχώρι Θηβών. Ο πατέρας του ονομάζονταν Ιωάννης Παπανικήτας και η μητέρα του Βικτορία. Ο Γέροντας είχε σαν κοσμικός το όνομα Ευάγγελος. Τελείωσε το Γυμνάσιο αλλά η Χάρis του Θεού έκλεινε στον Ευάγγελο τις κοσμικές θύρες της αποκατάστασης.

Το Νοέμβριο του '96 ένα ισχυρό επεισόδιο τον έριξε μόνιμα στο κρεβάτι με σχεδόν τέλεια ακινησία, αφωνία, αδυναμία καταπόσεως. Φαινόταν να μην έχει καμιά επαφή με το περιβάλλον. Δεν προσπαθούσε να πει τίποτε, έστω και με χειρονομίες. Ούτε φαινόταν να ακούει ό,τι τον ρωτούσαν. Ήταν ένα μυστήριο. Μόνο όταν πονούσε πολύ, βογκούσε.

Οι αδελφοί που τον αγαπούσαν, του έγραφαν: «Και όταν η καθημερινότης με παρασύρει πολλές φορές, βλέπω νοερώς εντός μου το δικό σας βλέμμα και ιλιγγιώ ο άθλιος μπροστά στη δική σας υπομονή και στις δικές σας δοκιμασίες»...

Παρ' όλες τις δοκιμασίες όμως έβλεπε, έστω λίγο, και άκουγε μια χαρά. Και η απόδειξη ήταν ότι ανταποκρινόταν με χαμόγελα ή και γέλια ακόμη, όταν του διηγούνταν τις αγαπημένες του χαριτωμένες ιστοριούλες που συνήθιζε και ο ίδιος να χρησιμοποιεί παλαιότερα. Ήταν ο μόνος τρόπος επικοινωνίας μαζί του στην κατάσταση τετραπληγίας που βρισκόταν. Πάντοτε ευχαριστιόταν να χαριτολογεί λέγοντας διδακτικές ιστορίες από την ελληνική μυθολογία ή την λαϊκή παράδοση, άλλοτε να αυτοσαρκάζεται ή να πειράζει τους άλλους με ευφυΐα και αγαθότητα.

Όταν κάποιος δεν έτρωγε το φαγητό του από θεληματάρικη άσκηση, διηγείτο για το γαϊδουράκι του Χότζα που δεν το τάισε μια, δεν το τάισε δύο, και χαιρόταν που δούλευε χωρίς έξοδα. Κάποια στιγμή όμως η πόρτα του στάβλου δεν άνοιγε, γιατί το γαϊδουράκι ψόφησε και έπεσε κάτω φαρδύ-πλατύ.

Άλλοτε σχηματίζοντας σαν παιδική τη φωνή του προσποιούταν τη συνομιλία δύο μικρών παιδιών:- Που είναι τα σταφύλια; -Τί τα θέλεις; - Να τα δω!» για να στηλιτεύσει την παιδική πονηριά κάποιου.

Για άλλον που δεν έλεγε να μάθει στοιχειώδη τυπικά, θυμόταν τη φλάσκα του παπά. Ήταν αγράμματος και μέτρησε κουκιά μέσα σε ένα σακούλι. Τρώγοντας ένα κάθε μέρα θα ήξερε πότε να κάνει Πάσχα. Η παπαδιά το αντιλήφθηκε και πρόσθετε κουκιά, για να τον ευχαριστήσει. Και ο παπάς απαντούσε στους παραπονούμενους χωρικούς: «Όπως πάνε τα κουκιά και όπως δείχνει η φλάσκα, ούτε φέτος έχει Λαμπρή ούτε του χρόνου Πάσχα».

Αν κάποιος έκανε υπακοή για τα μάτια, κουνούσε χαμογελώντας το κεφάλι, και με βαριά προσποιητή φωνή έλεγε: «Αντώνη, Αντώνη...», θυμίζοντας την αποδοκιμαστική φράση και έκφραση ενός άγιου γέροντος που ο υποτακτικός του έκανε υπακοή, μόνο όταν ήταν παρόντες άλλοι.

Αυτά και άλλα παρόμοια, μικρότερα ή εκτενέστερα, ήταν που του κρατούσαν εύθυμη συντροφιά τους δεκατρείς μήνες της συνεχούς κατακλίσεώς του στο κρεβάτι του πόνου. Όταν ο πυρετός και η ασθένεια δυνάμωναν, το χαμόγελο μαραινόταν στα γεροντικά χείλη του.

Δεν αναπαυόταν στην κατάκλιση. Προτιμούσε να κάθεται στο κρεβάτι με τα πόδια χαμηλά στο πάτωμα και την πλάτη στηριγμένη σε μαξιλάρια. Όπως πάντοτε πολύ σκυφτός. Η αγαπημένη του στάση προσευχής. Σ' αυτήν τη στάση τον πήρε ήσυχα ο Θεός στις 14/27 Φεβρουαρίου 1998.

Επανειλημμένα είχε δώσει εντολές να γίνει η κηδεία του στον στενό κύκλο της γειτονιάς. Αλλά το μυστικό διέρρευσε και αρκετοί πατέρες πρόλαβαν τον

τελευταίο ασπασμό του. Ένας απ' αυτούς γράφει:

«Ο Γέροντας, άνθρωπος Όσιος, με αγία ζωή, έμπλεως της χάριτος του Θεού με πληροφoρίας δι όσα ο ιδικός του κόσμος χωρούσε, και όμως ζούσε με την αίσθηση του αμαρτωλού και παρακαλούσε να ευχώμεθα δι' αυτόν.

“Παιδί μου, σε παρακαλώ, όταν φύγω, να μου κάνεις ένα σαρανταλείτουργο και πάντοτε να με μνημονεύεις”. Είχε δώσει εντολή στη θανή του να παρευρεθούν οι γείτονες, με τους οποίους πέρασε την παρούσα ζωή. Δι' εμέ είχε δώσει ευλογία να με καλέσουν. Τον ευχαριστώ. Τη νύκτα της θανής του τον βλέπω στον ύπνο μου ντυμένο λευκή ιερατική στολή, αστράπτοντα, χαριέστατον και λέγοντα: “Παπαδάκο μου, υπάγω να λειτουργήσω”

Παρευρέθην εις την κηδεία του. Έβλεπα κοιμώμενον έναν όσιον ανήκοντα πλέον εις την χορείαν των Αγιορειτών Πατέρων και ηυχαρίστησα τον Θεόν και τον Γέροντα που με αγάπησε και χαρακτήρισε την ζωήν μου με την ιδικήν του. Τέλος, το σώμα του εδέχθη η μητέρα γη, αγιαζομένη υπ' αυτού, την δε αγίαν του ψυχήν υπεδέχθη χάρουσα η χορεία πάντων των Οσίων των εν ασκήσει διαλαμψάντων, των οποίων η μνήμη την ήμερα εκείνη ήρχιζε με τον Εσπερινό, δια να εορτά-σει ούτω ο Όσιος μετά των Οσίων.

»Εις ημάς άφησε μνήμην και υπόδειγμα ενάρετου ησυχαστικής ζωής, ζωής Αγιορείτου μονάχου και νοσταλγικήν ανάμνησιν του σεπτού του προσώπου.

»Εις τα τεσσαρακονθήμερα μνημόσυνα δεν ηδυνήθην να παρευρεθώ, διότι είχομεν εις το κελλίον μας κουράν, και εστενοχωρούμην που δεν ήμουν και εγώ εκεί. Εις την Λειτουργίαν μετά τον καθαγιασμόν, εις τήν μνημόνευσιν των κεκοιμημένων, λέγων “Μνήσθητι, Κύριε, του πατρός ημών Εφραίμ...” αισθάνομαι δύο χέρια να με αγκαλιάζουν στοργικά στους ώμους. Με έπιασε ρίγος. Σταμάτησα. Γύρισα πίσω. Δεν βλέπω τίποτε. Τον ηυχαρίστησα και συνέχισα την Λειτουργίαν. Η αγαπώσα καρδιά του πιστεύω ότι μας παρακολουθεί. Εύχεται και το αισθανόμεθα».

(Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης, Έκδ. Ι. Ησυχαστηρίου «Άγιος Εφραίμ» Κατουνάκια Αγίου Όρους).